

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Κεφαλληνίας, πατέρας και αδελφός

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Μόρφου

Του Μητροπολίτου Μόρφου κ. Νεοφύτου

Στις αρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1980, ὅταν ἦμουν φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα, γνωρίστηκα, ἀσφαλῶς κατὰ ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸν Γεράσιμο Φωκᾶ, τὸν μετέπειτα Μητροπολίτη Κεφαλληνίας, τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ ἀγκάλιασε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ σὰν πατέρα καὶ μεγάλος ἀδελφός.

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Κεφαλληνίας Γεράσιμος και ο Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος, την επομένη της εκλογής του 27 Μαΐου 2015. Ο μακαριστός Γεράσιμος ήταν ο άνθρωπος πού, κρατώντας το δικό μου χέρι, με όδηγησε -χωρίς φανατισμούς και πιέσεις- με μεγάλη ευθύνη, απλότητα κι έλευθερία σε πολύ σημαντικούς ανθρώπους του Θεού.

Ήταν ο άνθρωπος, πού με γνώρισε στὸν ὅσιο Πορφύριο, στὸν ὅσιο Παΐσιο· πού με πήρε μία Τετάρτη τοῦ Μεγάλου Κανόνος στὸ Νοσοκομεῖο Λοιμωδῶν στὴν Ἁγία Βαρβάρα Ἀθηνῶν καὶ γνώρισα τὸ «Ἅγιον Ὅρος τῆς Ἀθήνας», ὅπως ἔλεγε, τὸν Γέροντα τῶν Λεπρῶν, πατέρα Εὐμένιο Σαριδάκη ἀπὸ τὴν Ἐθιὰ Μονοφατίου τοῦ Νομοῦ Ἡρακλείου Κρήτης, πού ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔγινε ὁ ἐξομολόγος μου. Ήταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, πού μοῦ μίλησε γιὰ τὸν Γέροντα Ἰάκωβο Τσαλίκη, ἡ γνωριμία μου με τὸν ὁποῖο ὑπῆρξε καθοριστικῆς σημασίας καὶ τέτοια παραμένει μέχρι σήμερα.

Ὁ Γεράσιμος Φωκᾶς, με ἄλλα λόγια, ἦταν ὁ ἄνθρωπος, πού μᾶς ὁδηγήσε στὸν τρόπο τῆς Ὁρθοδοξίας, στὴν ἀγάπη καὶ τὴ διακονία τοῦ πλησίον. Ήταν ἓνας ἀκούραστος καὶ ἀκαταπόνητος φίλος καὶ ἀδελφός, πού μᾶς μάζεψε καὶ μᾶς ἔμπαζε σιγά σιγά στὴν πνευματικὴ ἐν Χριστῷ ζωὴ. Μᾶς ὁδηγοῦσε σὲ ἁγίους ἄνθρώπους, σὲ μοναστήρια, προσκυνήματα, ἀκόμη σὲ πονεμένους ἄνθρώπους καὶ σὲ εὐσεβεῖς οἰκογένειες, καὶ πού ποτὲ δὲν κουραζόταν, ἀλλὰ οὔτε ἔπαψε νὰ μᾶς συμπαραστέκεται. Δόξα τῷ Θεῷ, ἡ φιλία μου με τὸν μακαριστὸ Γεράσιμο κρατήθηκε ἀνέπαφη κι ἀλώβητη ἀπὸ πειρασμούς, γνήσια κι ἀληθινὴ μέχρι τὴν ἱερὴ ἀποδημία του.

Ἐπιπλέον, κοντὰ στὸν μακαριστὸ ἀδελφὸ Γεράσιμο γνώρισα πλειάδα ἐξαίρετων νέων ἀπ' ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τοῦ ἐλληνισμοῦ. Γνώρισα μιὰ ἄλλη Ἑλλάδα πού κρύβεται, κι ὅμως ὑπάρχει. Τὴν Ἑλλάδα, πού σύντομα θὰ ἀναστηθεῖ! Ἀντιλήφθηκα, ὅτι ὁ ἐξαίρετος, ἀληθινός καὶ ἀναφαίρετός της πλοῦτος εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῆς. Κι ὅλα αὐτά, τὰ ὀφείλω στὸν Γεράσιμο Φωκᾶ.

Ένα σημαντικό τεκμήριο τῆς πολύχρονης ἀδελφικῆς μας φιλίας, πού θὰ ἤθελα ἐδῶ νὰ μεταφέρω, εἶναι τὸ πρόχειρο σημείωμά του σὲ μία κάρτ ποστάλ, πού ἀπεικονίζει τὸ ἱερὸ σκῆνωμα τοῦ κεκοιμημένου Ἀγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, πού τὴ φύλαξα ἔκτοτε ὡς πολύτιμο φυλακτό. Θυμᾶμαι, μὸν τὴν ἔδωσε μετὰ τὴν πρώτη Ἀγρυπνία πού εἴχαμε κάνει μαζί στὸν ἅγιο Νεκτάριο στὴν Αἴγινα. Στὸ πίσω μέρος λοιπὸν τῆς κάρτας μοῦ ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Αἴγινα 9.11.1981, Ἀγίου Νεκταρίου Σημειοφόρου. Ἀδελφούλη μου ἀκριβέ, νὰ ζήσετε... Ψὲς τὸ βράδυ ἀρραβωνιάστηκες μέσα στὴν ξαγρύπνια, στὴ Μαρία τὴ δαιμονισμένη, στὰ ἐγκώμια τοῦ Ἀγίου, στὸν ἀδελφούλη σου... Ἀρραβωνιάστηκες μὲ τὴν Ἐκκλησία, τὴν ἀγκαλιά, τὴ λευτεριά, τὴ λεβεντιά, τὴν ἀπίθανη τρέλα πού λέγεται Ὁρθοδοξία. Τσάο, Γερ(άσιμος)».

Ὅσοι γνώρισαν τὸν Γεράσιμο, θὰ τὸν θυμούνται πάντοτε μέσα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὠραῖα, τὰ τρελά, τὰ κεφαλλονίτικα, τὰ Ὁρθόδοξα...

Βέβαια, γιὰ πολλούς, ἡ κοίμηση τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Κεφαλληνίας κυροῦ Γερασίμου ἦταν ξάφνιασμα, ἀλλὰ ὄχι γιὰ μᾶς! Ὁ μακαριστὸς Γεράσιμος σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ ἦταν παράδοξος καὶ μᾶς ξάφνιαζε μὲ τὴν ἀγάπη του, τὴν ἐλευθερία του καὶ

τὴν ἀσκητικότητά του. Ἦταν ὄντως γνήσιος Κεφαλλονίτης.

Πολλοὶ μὲ ρωτοῦν: «Γιατί νὰ ζήσει ὁ Γεράσιμος μόνο 22 μέρες ὡς ἀρχιερέας;» Καὶ τοὺς ἀπαντῶ -καὶ τολμῶ νὰ τὸ πῶ-, ἐπειδὴ εἶχε ἀνάγκη ὁ Οὐρανὸς ἀπὸ ἑναν ἅγιο ἐπίσκοπο τοῦ 21ου αἰῶνα. Ἐπειδὴ εἶχε ἀνάγκη ἡ παρέα τῶν ἁγίων τοῦ Οὐρανοῦ... Φαίνεται, ὅτι ἡρπάγη γιὰ νὰ μὴν ἀλλοιωθεῖ ἡ ἁγιασμένη προσωπικότητά του ἀπὸ ἐμᾶς πὺν μείναμε πίσω. Ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς λίγους ἀρχιερεῖς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πὺν ἔζησε τὴν ἁγιότητα καὶ μίλησε ἐκτενῶς γι' αὐτὴ τὴν ἁγιότητα -κληρικῶν καὶ λαϊκῶν- στὸν χειροτονητήριό του λόγο. Ὁ ἅγιος Κεφαλληνίας... Φαίνεται ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔδειξε γιὰ μιὰ στιγμή τὴν ἀρχιερατικὴ ἁγιότητα καὶ μᾶς ὑπενθύμισε αὐτό, πὺν λέει ὁ ποιητής: «Μιὰ λάμψη ὁ ἄνθρωπος, κι ἂν εἶδες, εἶδες». Μιὰ λάμψη ὁ Γεράσιμος, κι ἂν εἶδες, εἶδες.

Ὁ Γεράσιμος ἦταν πολὺ πονεμένος, κουρασμένος καὶ ἔτοιμος γιὰ τὸν οὐρανό! Γιὰ μᾶς, «τοὺς περιλειπομένους», ἰσχύουν τὰ τοῦ «ἀπορφανισθέντος θεολόγου». Πρόκειται γιὰ ἕνα νέο ἄνθρωπο τῆς Ἐκκλησίας, πὺν ἀναζητεῖ πνευματικὴ πατρότητα, καὶ πὺν μοῦ ἔγραψε μὲ πολὺ πόνου ψυχῆς πρὶν λίγες μέρες. Παραθέτω στὴ συνέχεια τὴν ἐπιστολή του ὅπως τὴν παρέλαβα, καὶ ἐπαναλαμβάνω τὸ τοῦ

Γέροντος Ἰακώβου Τσαλίκη: «Μὲ συγχωρεῖτε»! Μὲ συγχωρεῖτε, ἅγιοι ἀρχιερεῖς! Μὲ συγχωρεῖτε, Πνευματικοὶ πατέρες! Μὲ συγχωρεῖτε, ὅλα τὰ ὀρφανὰ τῆς Ὁρθοδοξίας!

Γεράσιμε ἀδελφέ μου σ' εὐχαριστῶ...Ὁ Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος